

като мислил дълги години, дохожда му най-послѣ слѣдната идея: да обкове хубаво една бѣчва, да я осмоли добрѣ и да я постели съ пластина, че съ нея да слѣзе отъ водопада. Отиватъ неговитѣ приятели заедно съ него, за да пуснатъ бѣчвата горѣ отъ водопада. Пущатъ го отгорѣ, и водата го поема. Слѣдъ като го въртѣла около $1\frac{1}{2}$ часъ, другаритѣ му взиматъ бѣчвата, отворятъ я, но той вжтрѣ едва диша. Съ мъка се събудилъ отъ това зашеметяване. Другаритѣ му го запитватъ: е, какъ бѣше положението ти въ бѣчвата? — Втори пѣтъ и цѣлиятъ свѣтъ да ми даватъ, не влизамъ въ бѣчва и отъ водопадъ не се спущамъ. Има единъ законъ, споредъ който, човѣкъ може да бѣде знаменитъ само единъ пѣтъ. Първиятъ пѣтъ е знаменитъ, но като повтори сѣщия опитъ, той е знаменитъ на половина; третиятъ и четвъртиятъ пѣтъ вече не му обръщатъ внимание. Този американецъ научилъ единъ законъ: и цѣлъ свѣтъ вече да му даватъ, втори пѣтъ не влиза въ бѣчва, за да прѣмине водопада. Задъненъ човѣкъ не трѣбва да бѣда, слава не ми трѣбва.

И тѣй, първиятъ искалъ да се разходи съ лодка по водопада, но остава на канарата. Вториятъ минава водопада съ бѣчва, а третиятъ поискалъ да мине водопада по вжже. Първиятъ пѣтъ минава водопада съ върлина въ ржка, за равновѣсие. Вториятъ пѣтъ го минава безъ върлина, а третиятъ пѣтъ, за да покаже своето изкуство, минава водопада съ другъ единъ на гърба си, и вече безъ върлина. Туй е изкуство! Харесва ми този човѣкъ.

И азъ бихъ желалъ всѣки отъ васъ така да